

Република Србија
ОСНОВНИ СУД У ВЕЛИКОЈ ПЛАНИ
К.136/19
23.10.2025. године
ВЕЛИКА ПЛАНА

ИНФОРМАТИЧАРУ ОВОГ СУДА

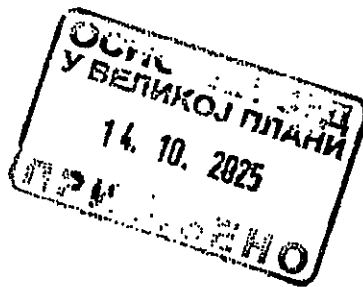
Налаже Вам се да Антић Сађи из Велике Плана ул. 28.Октобра број 25 и
Јотић Слађану из Трновча улица број 6 истакнете пресуду Вишег суда у
Смедереву Кж1.112/24 од 13.03.2025. преко интернет странице суда.

Прилог ; пресуда Кж1.112/24

Судија
Урђеша Манакић

Република Србија
ВИШИ СУД У СМЕДЕРЕВУ
Број: Кж1 112/24
Датум: 13.03.2025.године
С м е д е р е в о

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Смедереву, као другостепени, у већу састављеном од председника суда - судије Слађане Бојковић, као председника већа и судија Предрага Лукића и Лидије Јовановске, као чланова већа, са записничарем Маријом Арсић, у кривичном предмету окривљених Милоша Живковића и Предрага Костића, обојице из Трновча, због кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези чл. 33. Кривичног законика, поступајући по жалби браниоца окривљених, адвоката Драгана Богдановића из Крагујевца, изјављеној против пресуде Основног суда у Великој Плани К 136/19 од 26.03.2024. године, на седници већа одржаној 13.03.2025. године, а након прибављеног предлога јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљених Милоша Живковића и Предрага Костића, обојице из Трновча, адвоката Драгана Богдановића из Крагујевца, а пресуда Основног суда у Великој Плани К 136/19 од 26.03.2024. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К 136/19 од 26.03.2024. године, окривљени Милош Живковић и Предраг Костић, обојица из Трновча, оглашени су кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика, па су им изречене условне осуде и утврђене казне затвора у трајању од по 10 (десет) месеци, са роком проверавања од једне године.

Наведеном пресудом окривљени су обавезани да Основном јавном тужилаштву у Великој Плани солидарно на име трошкова кривичног поступка исплате износ од 48.560,00 динара, на име паушалих трошкова кривичног поступка суду уплате по

10.000,00 динара, као и оштећеном Слађану Јотићу, на име трошкова кривичног поступка солидарно уплате износ од 110.250,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљених, Драган Богдановић адвокат из Крагујевца, из свих разлога прописаних законом, са предлогом да се иста усвоји и побијана пресуда укине и а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи и окривљени Милош Живковић ослободи од оптужбе, а окривљеном Предрагу Костићу изрекне блажа условна осуда.

Јавни тужилаца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у свом акту КТЖ бр. 99/24 од 19.07.2024. године, изнео је предлог да се жалба браниоца окривљених одбије као неоснована, а побијана пресуда потврди.

Виши суд у Смедереву, као другостепени, одржао је седницу већа, размотрио целокупне списе предмета - заједно са побијаном одлуком и то у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, у смислу одредбе члана 451. став 1. Законика о кривичном поступку, па је нашао:

- жалба је неоснована.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног наводи да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку, будући да је изрека пресуде разумљива.

Као неосновани оцењени су и жалбени наводи да је побијана одлука донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. Законика о кривичном поступку, јер иста садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања, који су јасни и непротивречни, како изреци тако и међусобно, а о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разложима одлуке о садржини исправа или записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа или записника, због чега је било могуће испитати њену законитост и правилност.

Закључак првостепеног суда, да су критичном приликом обојица окривљених ушли у кућу оштећених Мирослава и Слађана Јотића, не чини изреку првостепене пресуде неразумљивом, јер правилност оваквих закључака првостепеног суда произилази пре свега из исказа оштећеног Слађана Јотића, као и из исказа сведока Катарине Станковић, који су у потпуности сагласни у погледу чињенице да су критичном приликом у кућу оштећених ушли обојица окривљених, те да су према оштећеном Слађану применили силу, што је уосталом и био разлог да са телефона окривљеног Предрага позове свог оца и тако омогући окривљенима да изврше свој наум, што указује на свест о заједничком деловању, како првостепени суд правилно утврђује.

Разлози првостепеног суда су у свему су потпуно јасни, без противречности, поготову у светлу чињенице да су окривљени мењали одбрану у различитим фазама поступка, али да су у одбрани изнетој непосредно након предметног кривичноправног догађаја, пред Основним јавним тужилаштвом у Великој Плани, практично у

потпуности признали радње извршења које су им стављене на терет, чиме су у потпуности оспорени жалбени наводи.

Правилно првостепени суд поступа када одбране изнете на главном претресу не прихвата као веродостојне, будући да су њихови првобитни искази у свему сагласни са исказима оштећених у поступку, као и сведока Катарине Станковић, те постојећим материјалним доказима. При овоме је без значаја околност истакнута у жалби да сведок Катарина Станковић није препознала на главном претресу окривљеног Предрага Костића, имајући у виду чињеницу да је децидирано навела да је видела два лица који предузимају инкриминисане радње, да су обојица упали у кућу, да је целокупни догађај могла да види, а сама чињеница да после протекла времена од преко пет година није могла да препозна лице које јој је критичном приликом ушло у кућу је без суштинског значаја, будући да су критичном приликом на месту извршења били само окривљени, што произилази и из њихових одбрана, тако да до погрешног утврђена одређених одлучних чињеница од стране првостепеног суда није дошло.

Не може се узети као основан жалбени навод браниоца да су окривљени према оштећеном Мирославу Јотићу поступали у нужној одбрани, што првостепени суд правилно утврђује, јер ово не произилази не само из исказа оштећених, који су у свему сагласни приликом описивања догађаја и недвосмислени у погледу чињенице да су обојица окривљених летвама напали оштећеног Мирослава, који је долазио кући по позиву свог сина, већ произилази из одбрана самих окривљених изнетих пред јавним тужиоцем, када обојица експлицитно истичу да су чекали оштећеног Мирослава, окривљени Костић каже да су га „заскочили“, потврђује да је истог ударио пар пута, а да је видео да га удара и окривљени Милош, што је у својој одбрани том приликом истакао и окривљени Милош Живановић, а и један и други су навели да је оштећени Мирослав кренуо да бежи, тако да никако не може бити речи о одбијању истовременог противправног напада од стране окривљених. Управо супротно они су били ти који су напали оштећеног, тако да нема основа за примену института нужне одбране. Уосталом, ни материјални докази не указују на основаност њихових одбрана изнетих на главном претресу - нису се јављали лекару, нити имали повреде, за разлику од оштећених, тако да је правилна оцена првостепеног суда да је одбрана изнета на главном претресу исконструисана у циљу избегавања кривице.

Не могу бити основани жалбени наводи да је оштећени Мирослав Јотић иницијатор целокупног догађаја, будући да су окривљени, па и по сопственим наводима, дошли код њега у кућу, а да су заиста хтели само са њим да причају и да реше претходне несугласице, то сигурно не би радили на начин који је правилно утврђен изреком, јер они који хоће да причају не носе летве у рукама, нити улазе у нечију кућу на силу, на тај начин угрожавајући не само спокојство укућана, већ и свих других који томе присуствују, а такође, да су заиста хтели да причају, не би оштећеног Мирослава позивали преко његовог сина, оштећеног Слађана, нити би овакву околност прикривали од њега, већ би то урадили на неки други начин, што њихову одбрану чини нелогичном, неживотном, а и усамљеном у односу на све остале изведене доказе.

Није од значаја околност истакнута жалбом да се у налазу и мишљењу судског вештака др Миомира Кражића не наводи механизам настанка повреда код оштећених. Ово стога јер су повреде оштећених несумњиво настале критичном приликом, будући да је постојање истих утврђено непосредно после самог догађаја, што произилази из медицинске документације за оштећене, постојеће фотодокументације, као из исказа

оштећених и сведока, при чему су у сваком случају могле настати, а и јесу, као последица удараца које су им нанели окривљени. Подносилац жалбе, као бранилац странака у поступку, могао је предложити непосредно испитивање вештака, у циљу утврђивања жалбом истакнутих чињеница, што није учинио, тако да је изношење истих у жалби супротно одредби члана 436. став 4. Законика о кривичном поступку.

Исто се односи и на жалбене наводе у погледу околности да је првостепени суд био у обавези да изврши доказну радњу суочења оштећеног Слађана Јотића са окривљеним Предрагом Костићем, као и са сведоком Катарином Станковић, будући да се докази изводе на предлог странака, а подносила жалбе овакав предлог није истакао. При томе, овај суд је става да је у току поступка чињенично стање расветљено у потребној мери, да за извођењем оваквог доказа није било потребе.

Првостепени суд оправдано није вршио увид у списе који се жалбом истичу, а у којима је садржан извод из казнене евиденције за оштећеног Мирослава Јотића, будући да претходни догађаји, па чак ни они због којих је вођен кривични поступак, а како првостепени суд правилно утврђује, не представљају оправдање за предузимање инкриминисаних радње од стране окривљених. Конкретно, ако је оштећени Мирослав Јотић био насилаан или предузимао било какве противправне радње према окривљенима у претходном периоду, то исте не овлашћује да по слободном нахођењу предузимају законом забрањене радње, већ су то могли да учине на законом прописан начин, што оно што су учинили свакако није.

Ни наводи да је сведок Катарина Станковић била изричита да окривљени Костић није био у кући нису основани, будући да је иста, што је претходно већ наведено, била изричита да Костића не препознаје, а не да није био у кући оштећених.

Такође на правилност првостепене одлуке не утиче жалбом изнета околност да је окривљени Костић, након кривичноправног догађаја са оштећеним Слађаном успоставио добре односе, што је околност која може имати значаја за одмеравање и индивидуализацију кривичне санкције, али не и за само постојање кривичног дела, поготову јер се поступак води по иницијалном акту јавног тужиоца, а не самих оштећених.

Остали жалбени наводи нису довели у питање правилност првостепене одлуке, па као такви нису посебно ни разматрани.

Када је у питању жалба на део одлуке о кривичној санкцији, иста је такође неоснована, па је одлука и у том делу правилна и на закону заснована. И овај суд налази да је првостепени суд, приликом доношења одлуке о индивидуализацији и одмеравању кривичне санкције, ценио све околности од значаја, правилно налазећи да утврђене олакшавајуће околности, пре свега претходна неосуђиваност окривљених, у недостатку отежавајућих околности, оправдавају изрицање условне осуде, као мере упозорења окривљенима, што у односу на друштвену опасност предметног кривичног дела и наступеле последице представља само по себи бенефицију за исте, тако да овај суд узима као правилан став истакнут од стране првостепеног суда, да ће се и утврђеном казном затвора, уз претњу извршења исте, према окривљенима оставарити сврха кривичноправне заштите. У прилог овоме говори и постојање других олакшавајућих околности, године окривљених - релативно младе особе, време протекло од времена извршења које није кратко - преко пет година, што су околности које

указују на личне и породичне прилике окривљених, као и на њихову друштвену опасност као извршилаца, али наведене околности по својој природи и значају нису такве да би оправдале изрицање још блаже кривичне санкције, будући да је и изречена само мера упозорења, а чињеница да је казна затвора у оквиру истих одмерена у трајању од по десет месеци губи на значају, када се иста неће извршити у случају да окривљени поново не врше кривична дела, а и наведена казна затвора одмерена је тек нешто изнад посебног минимума, а далеко од посебног максимума за предметно кривично дело, што жалбене наводе у том делу чини неоснованим. Ово поготову уз кратки рок кушње који је првостепени суд одредио у трајању од једне године. Све претходно изнето указује на правилност оцене првостепеног суда, те да ће се и условном осудом према окривљенима остварити циљеви пре свега специјалне превенције.

У делу жалбе на одлуку о трошковима кривичног поступка, подносилац није истакао оправдане разлоге за побијање првостепене одлуке у том делу. Околност да пуномоћник оштећеног Слађана Јотића није знао где се он налази нема никакав значај за одлучивање о трошковима кривичног поступка, а то што оштећени никад није био на претресу са њим није законом забрањено, уосталом оштећени га је и овластио да заступа његове интересе, што одлуку првостепеног суда не чини неправилном. Како бранилац окривљених није истакао у чему се састоји грешка првостепеног суда у погледу одмеравања трошкова према оштећеном на које су окривљени солидарно обавезани да их уплате, то није било разлога за укидање или измену одлуке у том делу.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 457. Законика о кривичном поступку, одлучено је као у изреци.

Виши суд у Смедереву, дана 13.03.2025. године

Записничар
Марија Арсић, с.р.

Председник суда - већа
Судија Слађана Бојковић